

ALLAH'IN RAHMETİ VE GAZABI*

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'd...

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ Hazretleri ibadetlerimizi makbul eylesin... Dualarımızı müstecab eylesin... Bizi rahmetine erenlerden eylesin... Azabından, ikâbından, kahrından, gazabından uzak olanlardan eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz bir hadîs-i kudî irâd ederek buyuruyor ki:¹

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى سَبَقَتْ رَحْمَتِي غَضَبِي

(م. عن أبي هريرة)

(*Kâle'llâhu teâlâ*) Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurdu ki: (*Sebekat rahmetî gadabî*) “Benim rahmetim, merhametim gazabımdan önde, ileride, onu geçti, ondan daha fazla...”

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ 53 Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.307, no:4940; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.242, no:7297; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.169, no:6281; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.13, no:1037; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.478, no:1126; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.176, no:4474; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.250, no:10385; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.448, no:1463; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.59, no:14973.

Hepimiz Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Rahman ve Rahim olduğunu, Erhamü'r-râhimîn, merhametlilerin en merhametlisi olduğunu çok iyi biliyoruz, bunu çok duyduk. Fakat namazda okuduğum Abese Sûresi gösteriyor ki bir hata işlendi mi Allah-u Teâlâ Hazretleri ikaz ediyor, vaziyet derhal değişiyor, ciddiyet kesb ediyor ve kulun ayağını denk alması icap ediyor. Çünkü Allah Erhamü'r-râhimîn olduğu gibi Azîzün zü'ntikâm, Kahhâr, ceza verici, ikâb-ı elîm sahibi olduğunu da Kur'an-ı Kerim'de bildiriyor.

a. Peygamber SAS Efendimiz'in Kulluğu

Peygamber SAS Efendimiz Allah'ın en sevgili kulu ama bizden o kadar farklı yaşamış ki, o kadar farklı davranmış, o kadar farklı ibadet etmiş ki; hâşâ sümme hâşâ sanki biz Allah'ın habibi imişiz gibi rahat hareket ediyoruz biz... Sanki o da Allah'ın en günahkâr kuluymuş gibi en çok gözyaşı döken de o... Sanki Allah bize:

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ
مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ
صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا

(الفتح: ۱-۲)

(Innâ fetehnâ leke fethan mübînâ. Li-yağfira leke'llâhu mâ tekaddeme min zenbike ve mâ teehhara, ve yütimme ni'metehû aleyke ve yehdiyeke sırâtan müstakîmâ) [Biz sana doğrusu apaçık bir fetih ihsan ettik. Böylece Allah, senin

geçmiş ve gelecek günahını bağışlar, sana olan nimetini tamamlar ve seni doğru bir yola iletir.] (Fetih, 48/1-2) diye sanki bize müjde vermiş.

“—Gelmiş ve gelecek günahların hataların af olunmuştur ey Habibim! Ne yapsan ben seni seviyorum!” diye sanki müjde bize verilmiş.

Sanki, “Seni Makâm-ı Mahmûd’un sahibi yapacağım, sana şefaathakki vereceğim, seni hiçbir kulun çıkmadığı mevkiye çıkartacağım!” müjdesi bize verilmiş gibi biz rahatız.

Günaha devam, ısrar, hatâ üzere, gaflet üzere yaşamak, cahillik bizde... Sanki Rasûlullah Efendimiz de çok suçluymuş, çok günahkârmış gibi gece gündüz gözyaşı döküp ibadet ediyor.

Hangimizin yaptığı doğru? Bize Allah’ın Erhamü’r-râhimîn olduğunu bildiren Rasûlullah Efendimiz değil mi? Allah’ın merhameti çok geniş, Allah çok rahmedici, çok affedici diyen Peygamber Efendimiz değil mi?

“—Peygamber Efendimiz.”

E niye o kadar çok ağlamış, gözyaşı dökmüş, sabahlara kadar ayakları şişecek kadar ibadet etmiş? Niye “Sana hakkıyla ibadet edemedim yâ Rabbi!” diye sızlanmış? Niye “Yâ Rabbi! Senin kahrından gazabından senin rahmetine sığınıyorum.” demiş?

Demek ki vaziyet ciddi...

Bunu kendisi hayatında nereden anlıyor? Meselâ, bir ara vahiy kesilmiş. O zaman, “Yâ Rabbi! bir kusurum mu var?” diye çok üzölmüş. Taif’te taşlanıp kanları yere aktığı zaman;

ayaklarından, topuklarından, yüzünden kanlar aktığı zaman;

“—Yâ Rabbi! Sen beni sevmiyorsan, gazap ediyorsan o zaman halim fena! Ama sen seviyorsan bunlara aldırmam! Halk taşlarsa taşlasın, ona aldırmam da, yâ Rabbi Sen sevmiyorsan benim halim nice olur? Beni kime bırakıyorsun yâ Rabbi?” diye öyle dua etmiş.

Abdullah ibn-i Ümm-ü Mektûm RA gelip birkaç defa kendisine ısrarla soru sorunca, kendisi başkalarıyla konuşuyor diye, yüzünü buruşturmuş, sırtını çevirmiş. Yani, “Sıranı bekle, biraz sabret, bak şurada şunlarla konuşuyorum!” gibi. Fakat, “Böyle yapma ey Rasûlüm!” diye Abese Sûresi inmiş. Yani hemen ayet-i kerime iniyor. Kendisini ikaz edici ayet-i kerime indiği için hemen toparlıyor.

b. Nuh AS ve Oğlu

Eski peygamberlerden, geçmiş peygamberlerden misal düşünelim, Nuh AS oğluna diyor ki;

“—Oğlum gel gemiye bin, tufan var!”

Binmiyor. Babası peygamber, o peygamber çocuğu.

Allah denizin, deryanın, gölün olmadığı yerde Nuh AS’a “Haydi gemi yap!” diye emretmiş; o da tezgâhı kurmuş, gemi yapmaya başlayınca herkes yanından geçerken;

“—Ya burada deniz yok ki, su yok ki, bu gemiyi niye yapıyorsun?” diye, Nuh AS ile alay ettiler.

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ

سَخِرُوا مِنْهُ

(هود: ۲۸)

(*Ve yasneu'l-fülke ve küllemâ merra aleyhi meleün min kavmihî sahirû minhü*) [Nuh AS gemiyi yapıyor, kavminden ileri gelenler ise, yanına her uğradıkça onunla alay ediyorlardı.] (Hûd, 11/38)

(*Sahirû*), dalga geçmek demek. Maskaralık kelimesi de oradan çıkıyor. Maskaraya almak, Allah'ın peygamberiyle dalga geçmek istediler.

“—Herhalde bunun aklından bir zoru var.” gibi düşünerek, yani “Burada gemiye ne lüzum var?” filan diyerek dalga geçmek istediler ama Allah, “Gemi yap!” buyurdu.

وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا

(هود: ۳۷)

(*Va'snei'l-fülke bi-a'yüninâ*) “Gözümüzün önünde bir gemi yap bakalım!” (Hûd, 11/37)

Su yok, derya yok, Allah “Koca bir gemi yap!” diyor. O da, “Emrin başüstüne!” diyor, gemiyi yapıyor.

Sonra tufan başlıyor. Nuh AS tufanın akıbetini biliyor; yağmur devam edecek, her tarafı sular basacak, gemiye binenden başkası kurtulamayacak! Gemiye binen kurtulacak, ötekiler boğulacak.

Nuh AS oğluna seslendi:

يَابُنَيَّ اِرْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ

(هُود:٤٢)

(*Yâ büneyye'rkeb meanâ ve lâ tekün mea'l-kâfirîn*) “Oğlum, bizimle beraber bin Őu gemiye; kâfirlerle beraber olma!” (Hûd, 11/42) dedi. Baba ya, suçlu da olsa, kusurlu da olsa oğlunu kurtarmak istedi. Oğlu da dedi ki:

سَاوِي إِلَىٰ جَبَلٍ يَّعِصْمُنِي مِنَ الْمَاءِ

(هُود:٤٣)

(*Seâvî ilâ cebelin ya'sımünî mine'l-mâi*) “Bir dağın tepesine tırmanırım, o dağ beni sudan korur. Yukarı çıktığım için, su oraya kadar çıkamaz.” dedi. Nuh AS tekrar seslendi:

لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ

(هُود:٤٤)

(*Lâ àsıme'lyevme min emri'llâhi illâ men rahime*) “Evlâdım, bugün Allah'ın bu kahrından, merhamet sahibi Allah'tan başka koruyacak kimse yoktur. Başka kurtuluŐ yok, çare yok!” dedi. (Hûd, 11/43)

وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ

(هُود:٤٥)

(*Ve hâle beynehüme'l-mevcû fekâne mine'l-muğrakîn*) [Aralarına dalga girdi, böylece o da boğulanlardan oldu.] (Hûd, 11/43)

Selin azgın suları geliyor, babasının karşısında diklenen oğlunu sel sürüklemeye başlıyor. Sürüklüyor ve gözünün önünde oğlu boğuluyor.

Gözünün önünde insanın bir koyun bile boğulsa, yâni oğlu değil de bir hayvan bile boğulsa insan üzülür. Havuza böcek düşüyor da, “Zavallı çırpınıyor, boğulacak!” filan diye suyun üzerinden alıyoruz, atıyoruz.

Oğlu gözünün önünde boğulunca, Nuh AS Rabbine dua etti:

رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ
أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ

(هود: ٤٤)

(*Rabbi inne'bnî min ehlî*) “Yâ Rabbi, şüphesiz oğlum da ailemdendir. (*Ve inne va'deke'l-hakku*) Senin va'din ise elbette haktır. (*Ve ente ahkemü'l-hâkimîn*) Sen hakimler hakimisin!” dedi.

Yâni, oğluna biraz Allah'ın rahmetini ister gibi oldu. Allah-u Teâlâ Hazretleri derhal itâb eyledi, buyurdu ki:

يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ
فَلَا تَسْأَلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ

مِنَ الْجَاهِلِينَ

(هود:٤٦)

(*Innehû leyse min ehlike*) “Ey Nuh, o senin ailerden filan değil!” Neden? Kâfir... Kâfir oldu mu, bağlar kopar. (*Innehû amelün gayru sâlih*) “Çünkü, onun yaptığı kötü bir iştir. (*Felâ tes’el-nî mâ leyse leke bihî ilmün*) O halde, hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme! (*Innî eizuke en tekûne mine’lcâhilîn*) Ben sana cahillerden olmamanı tavsiye ederim.” (Hûd, 11/46)

Yâni, bir babanın gözü önünde oğlunun boğulmasındaki bir merhamet, onun üzerine oğlunun affını istemesi... Eh, affını isterken de doğrudan doğruya “Affet yâ Rabbi!” demiyor, “Yâ Rabbi, senin vaadin haktır, sen ahkemü’l-hâkimînsin!” diyor.

Ama Allah itab ediyor, diyor ki:

“—Ona merhamet etmeyeceğim, kâfire merhamet etmeyeceğim, cezalandıracağım. Bilmediğin şeye karışma!” deyince, o da hemen toparlıyor, tevbe ve istiğfar ediyor.

Buralardan anlıyoruz ki kul hata işledi mi, müsamaha olmaz. Kul hata işlememeye, hatasında ısrar etmemeye çalışacak. Yani peygamberlere böyle hitâb-ı itâb gelirse, halktan günah deryasına dalmış insanlara, nice nice tokatlar, cezalar gelir.

c. Mahşer Halkının Şefaât İstemesi

Onun için mahşer günü olduğu zaman, bütün insanlar mahşer meydanında, Arasat meydanında toplandığı zaman, peygamberlerin her birisi bir köşede titreyecek... Halk gidip de onlardan bir şey istediği zaman, şefaât dilediği zaman, her birisi bir mazeret söyleyecek.

Mahşer halkı önce Âdem AS'a gidecekler, diyecekler ki:

“—Ey Âdem babamız! Allah'a yalvar, müracaat eyle de hesap başlasın!”

Diyecek ki:

“—Ben cennetteyken, Allah ‘Şu ağaca yaklaşmayın!’ demişti, yaklaşmıştım. Şimdi korkarım, hitap edemem!” diyecek.

Mûsa AS'a gidecekler:

“—Ben iki kişiyi ayırayım derken, kavgaya girmiştim. Bir yumruk atmıştım, yumruk attığım insan ölmüştü. Onun için ben bugün bir şey yapamayacağım.” diyecek.

Her birisi çekinecek, ahâli Peygamber SAS'e gelecek;

“—Yâ Muhammed! Allah'a münacaat eyle, Rabbinden dile de şöyle olsun böyle olsun.” diye arzularını söyleyecekler.

Peygamber Efendimiz ileri varacak, Arş-ı A'lâ'nın önünde, Allah'ın huzurunda secdeye kapanacak. Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne nice nice medh ü senâlar ettikten sonra, isteyecek. İstedliğini Allah-u Teâlâ Hazretleri verecek ama,

o mahşer gününde peygamberler bile telaşa ve korkuda olacak. Allah'ın sevgili kulları bile telaşa olacak. İşte bizim anlamadığımız durum bu...

Biz, “El-hamdü lillâh müslüman olduk.” diye, bir de, “*Lâ ilahe illa'llah* diyen cennete girecek.” diye, bir de, “Allah Erhamü'r-rahimîn.” diye fazla gevşiyoruz, laubâli oluyoruz. Şeytan gevşettiriyor, aldatıyor. Allah'ın Erhamü'r-rahimîn olduğunu düşündürüyor, ibadet yaptırıyor. Allah'ın affediciliğini düşündürüyor, günahlardan titizlikle sakındırtmıyor. Hâsılı insanlığı yine kandırıyor.

Yâni, Allah'ın Erhamü'r-rahimîn sıfatını düşünerek kanmamak lazım. Allah'ın azîzün zü'ntikâm, intikam alıcı, izzet celal sahibi, kahır ve gazab sahibi olduğunu da hatırdan çıkarmamak lazım! Havfullah ve haşyetullahı terk etmemek lazım, laubâli olmamak lazım. Millet çok gevşek. Yâni hepimiz çok gevşegiz. Çok ümitli, sırf ümit olmuşuz. Allah bizi affeder diye düşünüyoruz ama peygamberler öyle hareket etmemişler. Doğru olan peygamberin izinden gitmek, peygamberin yaptığı gibi yapmak. Her an, “Hatam var mı, hatam nedir?” diye düşünmek, her an en iyi şeyi yapmaya çalışmak lâzım! Bu gafletimizden dolayı kendimizin kusurlarımızı göremiyoruz. Söylenilen kusurları da düzeltmiyoruz.

d. Birbirinize Buğz Etmeyin!

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

لَا تَبَاغَضُوا وَلَا تَقَاطَعُوا وَلَا تَدَابَرُوا وَلَا
تَحَاسَدُوا وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا كَمَا أَمَرَكُمُ
اللَّهُ وَلَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثَةِ
أَيَّامٍ

(مالك، خ. م. ط. حم. ت. عن أنس)

RE. 466/5 (*Lâ tebâğadù, ve lâ tekàtaù, ve lâ tedâberù, ve lâ tehàsedù, ve kûnù ibâda'llâhi ihvânen kemâ emerakümü'llâh, ve lâ yahillü li-müslimin en yehcüra ehâhü fevka selâseti eyyâm.*) Bu da Buhârî, Müslim, Tayâlisî, Ahmed ibn-i Hanbel ve Tirmizî'de Enes RA'dan rivayet edilmiş. Dört şeyi nehyediyor

² Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2253, no:5718; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.1982, no:2558; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.695, no:4910; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.329, no:1935; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.II, s.907, no:1615; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.199, no:13075; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XII, s.476, no:5660; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.144, no:398; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.280, no:2091 ve 2092; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.252, no:3549 ve 3550; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.V, s.215, no:25372; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.268, no:6615; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.232, no:20850; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.7, no:1694; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.500, no:1183; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.VIII, s101, no:605; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.2158, no:3157; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.14, no:16086.

Peygamber SAS Efendimiz:

1. (*Lâ tebâğadù*) “Birbirlerinize buğz etmeyiniz!” Buğz etmek ne demek, kızmak demek... Birbirlerinize kızgın, gadablı, kindar tavırla buğz etmeyiniz.

2. (*Ve lâ tekàtaù*) “Birbirinizle alâkaları kesmeyiniz!” Yâni birbirinizle küsüşüp, darılıp her biriniz bir köşeye çekilmeyiniz!

3. (*Ve lâ tedâberû*) “Birbirinize sırt çevirmeyiniz!” Yâni aykırı, muhalif olmak...

4. (*Ve lâ tehàsedû*) “Birbirinize hased etmeyiniz! Birbirinizin nimetine göz dikip onu kıskanmayınız!” Çünkü hased çok kötü bir şeydir.

Bu dört tane şeyi yasaklıyor. Kin tutmak, küsmek, arka dönmek, ilişkileri kesmek, muhalif olmak ve hased etmeyi yasaklıyor.

(*Ve kûnû ibâda'llâhi ihvânen kemâ emerakümü'llâh*) “Ey Allah'ın kulları, Allah'ın size Kur'an-ı Kerim'inde emrettiği gibi kardeş olun!” diyor.

(*Ve lâ yahillü li-müslimin en yahcüra ehâhu fevka selâseti eyyâm.*) “Bir müslümana, müslüman kardeşine üç günden daha fazla bir müddet için küsüp uzaklaşmak, hicret etmek helâl olmaz.” Yâni, “Bir müslümanın bir müslümana üç günden fazla dargın kalması haramdır!” diyor.

Üç gün, aklını başına toplayıncaya kadar müsamaha var. Üç gün içinde kızgınlığını söndürecek, barışacak, dargın durmayacak.

Müslümanın müslümana dargın durması haram.
Bir sürü dargın insan, dargın kardeş var.

Babasına küs, anasına darılan insan var.
Anasını, babasını aramayan insan var. Büyüğünü sevmeyen, küçüğünü sevmeyen insan var.
Babasının mirasını hepsini birden lup diye yutup kardeşlerine bir şey vermeyen var. Kardeş de ondan dolayı kızıp onunla konuşmuyor. Komşu komşuya kızgın. Ortak ortağına dalavereci, kazık atmış, aldatmış vesaire ama müslüman, camiye geliyor. Dükkânı var, içki satıyor ama müslüman. Hacca gitmiş, sakalı var ama içki satıyor. Yani, Allah'tan korkmuyor! İşin aslı öyle, korkmuyor.

Niye korkmuyor? "Allah Erhamü'r-rahimîn'dir canım, affedermiş, affı çokmuş." diye korkmuyor. Allah'tan korkmuyor, bildiğini yapıyor. Çok yanlış! Bu gidişle insan çok hatalı hareket eder.

e. Allah'tan Hakkıyla Korkun!

Dün akşam okuduğum âyet-i kerîmede ne buyuruyor Rabbimiz?

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ

(آل عمران: ١٠٣)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenu't-teku'llàhe hakka tukàtihû ve lâ temûtünne illâ ve entüm müslimûn.*) [Ey iman edenler! Allah'tan, ona yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar

olarak can verin!] (Âl-i İmrân, 3/102)

Şimdi şöyle Türkiye'yi düşündüm de... Türkiye'yi düşündüm, çevremi düşündüm, eski ihvanımı düşündüm. Eskiden tekkeye devam eden insanları düşündüm, şimdi kopanları düşündüm. Müslümanlar bayağı bayağı Allah'ın rahmetine çok fazla ümitli, onun için çok suç işliyorlar, şeytan bayağı aldatıyor. Halbuki bir yüzünü buruşturdu, sırtını döndü diye; biraz sonra konuşacak yine ama biraz döndü diye Peygamber Efendimiz'e Abese Sûresi iniyor.

Bir içindeki şeyi utandığı için söylemedi, sakladı diye;

وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ
وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ

(الحزاب: ٤٧)

(*Ve tuhfî fî nefsike ma'llâhü mübdîhi ve tahşe'n-nâse va'llâhü ehakku en tahşâhü*) “Allah'ın açığa vuracağı şeyi, insanlardan çekinerek içinde gizliyordun. Oysa asıl korkmana lâyık olan Allah'tır.” (Ahzâb, 33/37) diye hemen ikaz geliyor.

Hız. Ömer RA ağlarmış, “Keşke anam beni doğurmasaydı!” dermiş. Keşke çayırdaki kuruyup savrulan ot olsaydım, insan olmasaydım da, sorumlu olmasaydım da, mükellefiyete muhatap olmasaydım da, anam beni doğurmasaydı da keşke ot olsaydım. Çayırdaki kuru ot olsaydım savrulsaydım, diye ağlarmış.

Yani bizim biraz çokça ağlamamız gerekiyor. Biz biraz fazla gülüyoruz. Fazla gevşegiz, fazla laubâliyiz, işin ciddiyetinden habersiziz ve bir sürü hataları işlemeye devam ediyoruz. Hem müslümanız hem de bir sürü hataya devam... Niye? Allah affeder.

Bizden daha gafiller var. Kırvatlı, tıraşlı, namazsız niyazsız, cumadan bayramdan habersiz ama, birisi kendisine sorduğu zaman, “El-hamdü lillah Müslümanım!” diyor.

“—E niye ibadetleri yapmıyorsun?” deyince;

“—Allah Gafûru’r-rahîm’dir.” diyor.

“—Niye içki içiyorsun, niye faiz yiyorsun?”

“—Allah affeder.” diyor, “Ne olacak?” diyor.

Bizden daha şaşkınlık, daha beterler var ama onlar ölçek değil.

Ölçek, ölçü, nümûne peygamberler. Peygamberler sakınmış, çekinmiş. Peygamberimiz’in ashâbı ağlamış. En çok ağlayan insanlardan biri Ebû Bekr-i Sıddîk. Müşrikler evinden dışarı çıkartmadıkları zaman, evinin bahçesinde ibadet edermiş. O kadar ağlarmış ki mahallenin çocukları böyle gelir seyredelermiş;

Bu niye çok ağlıyor?

Allah korkusundan ağlıyor. Hz. Ömer çok ağlarmış. Allah’tan hakkıyla korkmamız, titiz müslüman olmamız, takva ehli müslüman olmamız lazım. Evliyaullah büyüklerimiz bize diyorlar ki, mesela Abdulhâlik-ı Gücdüvânî Hazretleri kendisinden sonra şeyh olacak olan, vekili olacak olan yetişmiş dervişine nasihatinde diyor ki;

“—Evlâdım, ilim öğrendiğin kadar takvâyı da öğren!”

Tamam, ilmi öğreniyorsun, Arapça biliyorsun, hadisten, tefsirden bahsediyorsun, kitapları açıyorsun vaaz ediyorsun. İlim öğrendiğin kadar takvâyı da öğren diyor.

Takvâ ne demek? Allah’tan korkmak, sakınmak demek. Havfullahı öğren, takvâyı öğren, Allah’tan sakınmayı öğren! Yani Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin azarlamasından, cezalandırmasından korkmayı öğren! Titiz müslüman olmayı, haramdan sakınmayı, günahdan uzak durmayı, sevaplı işi yapmayı, sevaplı işe sabretmeyi, devam etmeyi öğren! Bu demek yani.

Biz öğrenmeyi, sadece bilgi öğrenmek sanıyoruz. Halbuki huylar da öğrenilir; sabır öğrenilir, şükür öğrenilir, takvâ öğrenilir, ihlâs öğrenilir, cömertlik öğrenilir. Hatta bunlar öğretilmezse insan mahv olur. İyi huyları olmayan insanlar mahv olur. Çocuklarımıza öğreteceğiz.

Çocuklarımız drinki, meşrubatı gördü mü, “Baba şundan isterim!” diyor, babası almadığı zaman ağlıyor, öyle yetişiyor. Halbuki İmam Gazâlî diyor ki:

“—Zengin de olsanız, çocuklarınıza bazen bazı şeyleri almayın, vermeyin; bazen kuru ekmek yedirin, bazen sert yerde yatırın. Anlasın, bilsin.”

“—Bazı insanlar böyle yapıyor evladım, sen de alış!” filan mı diyecek, nasıl diyecekse insan...

Çünkü, ona her istediğinin alınmayacağını küçükten öğretmezsen... Korkuyorum. Şimdi

bakıyorum böyle nazla, izzetle, ikramla büyüyen çocuklara, korkuyorum. Tabii, sabah vakti olduğu halde genç yaşında camiye gelen çocukları da görünce seviniyorum. Ama bir de böyle her istediği verilen çocuğa bakıyorum, diyorum ki: Bu 17-18 yaşına geldiği zaman, Avustralya'da anasını babasını dinler mi? Acaba dinleyecek mi?

Çünkü, kendi başına istediğini yapmaya nefsi alışmış, istediği şeyi ille yapacak. "Yapma, etme evladım, dur, gitme!" desen bile dinlemeyecek.

Küçük yaşlarda öğretmediğin zaman dinlemez. Küçük yaşta öğretebilirsin. Neden? Senden korkar. Büyüdüğü zaman senden korkmaz. Biraz daha büyüdüğü zaman seni korkutur, döver. Döveni var, anasını babasını döveni var.

Güzel huyları öğretmek gerekiyor, kendimiz de öğrenmeliyiz.

İnsan yaşlı zamanında öğrenir mi? Evet, öğrenir. Tekke zaten bir mekteptir. Herkes tekkede güzel huyları öğrenir. Tekkede bilgi kadar ahlâk öğretilir. Tekke ahlâk mektebidir, mekteb-i edeptir. Edep öğrenecek, ahlâk öğrenecek, büyüklere saygıyı öğrenecek, sevgiyi öğrenecek, affetmeyi öğrenecek, sabretmeyi öğrenecek, cömertliği öğrenecek, hizmeti öğrenecek, ihlâsı öğrenecek. Otururken, kalkarken dikkat edecek, güzel konuşmayı, edepli konuşmayı öğrenecek, kendisini toparlayacak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi sevdiği kulu eylesin... Yani sevdiği kulu olana korku yok da, ne mutlu sevdiği kulu olana! Ama nasıl sevdiği

kulu olacak insan? Acaba řu anda sevdiği kul mu, řu anda sevdiği kul durumuna eriřebilmiř mi? Mühim olan o...

Allah-u Teâlâ Hazretleri tevfikini cümlemize refik eylesin... Sevdiği razı olduğu amelleri işlemeye muvaffak eylesin... Hülâsa-i kelim, işin sonunda sevdiği kul olmayı nasip eylesin... Huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak varmayı nasip eylesin... Cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin...

El-Fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COřAN

27. 12. 1997 Toowoomba / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü